

ПЕНЬО АПОСТОЛОВ ПОПОВ

*Председател на Общинския народен съвет – Несебър
от 4 март 1966 г. до 5 юни 1976 г.*

ПЕНЬО АПОСТОЛОВ ПОПОВ

*Председател на Общинския народен съвет – Несебър
от 4 март 1966 г. до 5 юни 1976 г.*

Пеньо Апостолов Попов е роден на 17 ноември 1931 г. в гр. Несебър в семейство на общински чиновник. Първороден внук е на Пеньо Ангелов Попов, един от първите следосвободенски кметове на Месемврия. Основно училище учи в Несебър, гимназия – във Варна и Поморие. Завършва Учителския институт в Бургас и учителства почти десет години. След общинските избори през 1966 г. е избран за съветник и Председател на Общинския съвет – Несебър. „Престоят“ на Пеньо Апостолов в общината е малко повече от десет години – един от най-продължителните несебърски

кметски мандати. След изтичането на последния Апостолов е назначен за директор на транспорта в курортен комплекс „Слънчев бряг“ (до 1988), през следващите три години работи в Туристическо предприятие „Месембрия“ и в курортен комплекс „Елените“, като успоредно е зам.-директор на българо-гръцкото туристическо дружество „Орос Атос“ със седалище в Иерисос, Солунско, на Халкидики. След пенсионирането си през 1991 г. продължава да работи в туристическия бизнес.

Пеньо Апостолов поема несебърския Общински съвет в средата на 60-те години. Но Несебър отпреди половин век още не е градът, който познаваме днес. Голяма част от несебърските средновековни църкви – станали след време толкова популярни по света, още съседстват с порутени бараки и разбити калдъръмени улички, а реставрацията им все още предстои. Забележителни образци на жилищната архитектура – паметници на културата, крият занемарените си лица сред порутени зидове или оградени с тръни дворове, където свободно шетат магарета, кокошки и коне. И макар че вложените усилия от предишните кметове Александър Дончев и Васил Киров – чрез масови трудови акции на местни те жители да се подменят уличните настилки, да се прокара канализация, да се разчисти и хигиенизира градът – вече са започнали да дават резултат, все още много има да се прави.

Новоизбраният общински съвет добре разбира, че национален и международен туризъм без добра среда за живеене – без канализация и водопровод, озеленяване и благоустрояване, хигиенизиране на улиците, дворовете и къщите – е немислим. Заедно с продължаващото разчистване обаче Пеньо Апостолов усилено подкрепя и се грижи започналото проучване на паметниците на културата да бъде продължено чрез реставрация и завършено – чрез експонирането им.

Голяма роля за успешното справяне с проблемите изиграва разработената от предишната общинска управа и приета през 1966 г. – в началото на мандата на Пеньо Апостолов, „Програма за по-нататъшното изграждане на град Несебър и развитието на района като курорт и база на международния и вътрешен туризъм до 1970 г. „Значение има и успоредното изграждане на комплекса „Слънчев бряг“, което ускорява преобразяването на изостаналия град и съставните селища на общината, давайки добър старт на „новите общинари“.

Кулминация през кметуването на Апостолов и незабравимо събитие за несебърлии е срещата с Юрий Гагарин в Слънчев бряг през 1966 г., когато като участник на Световния фестивал на младежта и студентите в София, космонавтът посещава курорта.

Красивите бели хотели потънали в зеленина, несебърските дюни, топлите води на залива очароват съветския гост.

*Юрий Гагарин с жена си
Валя и българска преводачка – Слънчев бряг, 1966 г.
Източник: nebeto.weebly.com/105310861074108010851080/27*

Посрещнат е в оригиналния, построен в българска традиционна стилистика ресторант „Пикник“, а неговото паметно послание е написано на първата страница на „Златна книга на Слънчев бряг“: „Много се радвам, че се намирам в „Слънчев бряг“ в прекрасна България. Забележителни условия са създадени за почивка. Тук ни очакваше сърдечен прием и срещи с нашите български братя. Искрено съм благодарен за всичко хубаво, което беше направено за нас. Нека морето, златният бряг, грижите и вниманието на стопаните винаги (да) способстват за укрепване на здравето, взаимното разбирателство, да създават най-добро настроение у хората. Желая на колектива на комплекс „Слънчев бряг“ най-големи успехи в неговия благороден труд.“ 16.06.1966 г., Гагарин.”

След това историческо посещение ежедневието продължава, продължават и грижите на кмета Апостолов с проблемите на града и съставните селища на общината. Продължава изграждането на канализацията на с. Равда и на нови пионерски лагери там. С нова административна сграда, читалищен салон и медицински пункт се сдобива село Тънково. През лятото на 1969 г. е създадена пожарната служба в Несебър. Бавно, но със забележима промяна се развиват и останалите селища.

Общинският съвет по това време осъществява отлично взаимодействие с Националния институт за паметниците на културата (НИПК), София. Разработените в института проекти се реализират, реставрират се стари къщи, църкви и стенописи, оградни зидове и калдъръми. Продължава работата по изграждането на туристически маршрути около вече експонираните църкви и оформените два жилищни ансамбъла – паметници на културата (т. нар. Ансамбли 1 и 2). Съвместната работа на общината с НИПК е високо ценена и подкрепяна от държавата, която отделя сериозни субсидии от бюджета за извършваното културно строителство.

По-нататъшното изграждане и развитие на Слънчев бряг и обслужването на туристите продължава да предизвиква приток на работници от цялата страна, а заедно с това отваря нови проблеми с настаняването и жилищното им устройване, с медицинското обслужване, отглеждането и обучението на децата и пр. Най-остър е жилищният проблем – „опашките“ от кандидати за жилища пред кабинета на кмета не свършват от ранна утрин до края на работния ден. Общината се заема да реши този социален проблем по нестандартен начин.

Според броя на регистрираните желаещи Общинският съвет отрежда нови терени, които включва в застроителния план на новата градска част. Бързо е изградена инфраструктурата – канализация, водопровод, електричество, пътни настилки по проекти, изготвяни съвместно с „Главпроект“. След това Изпълнителният комитет на общината разпределя хората по кооперации с по шест до осем апартамента в малки блокове на три и четири етажа, предвидени за изграждане по „стопански начин“. Всички подали молби в общината са включени в заплануваното строителство, което започва след около шест месеца. За по-малко от две години първите новодошци са настанени. Този опит е продължен от следващите кметове на Несебър, а и за много още български общини се оказва полезен.

Плодотворна е съвместната дейност на общината със Строителни войски. С тях е започнато укрепването на южния бряг, най-ерозиралата част от полуострова. Строителни войски помагат в изграждането на спортен комплекс (с 12000 места) и ученическо общежитие за 120 ученици със стол за хранене. Те изграждат и разширението на водопроводната и канализационната мрежа на Несебър и Слънчев бряг, оставяйки в населението добри спомени за приноса им към града.

Отчетливи са заслугите на Пеньо Апостолов за изграждане на материалната база на училищата в стария и новия град със средства, делегирани от Министерството на народната просвета (МНП). Архитектурен бисер с богато съдържание би се нарекло и днес средното училище „Любен Каравелов“ – с 20 класни стаи, отлични кабинети, зали за обучение на чужди езици, машинен отдел с кабинети по металознание и електротехника, хранилище и лаборатория, библиотека, канцелария и стол, но също и с физкултурен корпус със закрит плувен басейн, актова зала и други помощни помещения.

Училището, както и просторната детска градина „Яна Лъскова“ в новия град, все още са рядкост за Черноморското крайбрежие и страната. Изграждат се градска библиотека, клуб и книжарница. През 1972 – 1973 г. се открива ново начално училище със средства на администрацията на град Перник, която през лятото ползва сградата за почивна станция.

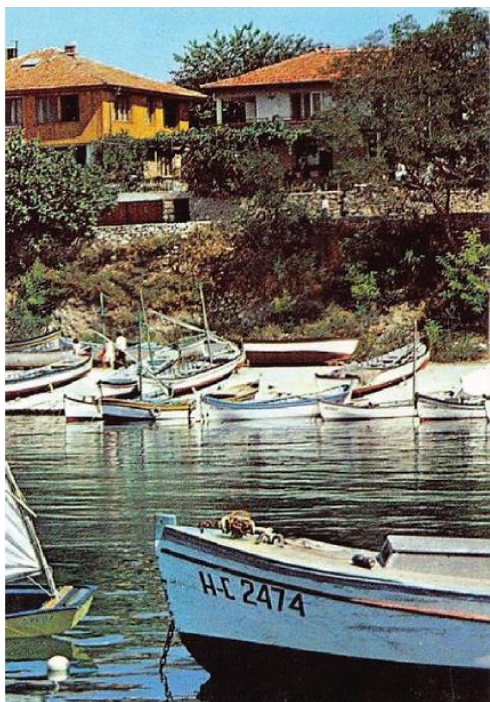
Продължава започналото строителство на магазини в старата градска част, започва строителството на супермаркет, кръстен по-късно „Сочи“ при побратимяването на Несебър с руския черноморски град. През 1973 г. в града е разкрит филиал на Държавна спестовна каса (ДСК).

Големи са местните желания да се построи нова модерна сграда на музея, тя дори е проектирана, но Съветът не успява да се пребори за отпускане на средства. Популярна е репликата на Апостолов по време на сесия при утвърждаване на строителната програма: *„Дявол да го вземе, бомба ли трябва да избухне, за да ни чуят“*. *Бомба не избухва и за това музея ще бъде построен от друг кмет и при други обстоятелства, но четвърт век след проектирането”*.

Започва изграждането на пристанище и морска гара. Общината със собствени средства продължава да устройва вече отвоюваните от морето терени, като оформя паркинг и кейова стена за акостиране на рибарските кораби.

Разгръща се мащабно курортно строителство на почивни домове и станции. За насищане и разнообразяване на престоя на почиващи и туристи, Несебър – в сътрудничество с Комитета за изкуство и култура (1966 – 1977), първи от всички черноморски общини утвърждава културна програма, която се превръща в традиционна и става важна част от културния календар на крайбрежието и страната. Тя включва концерти, театрални постановки, рецитали, а неин акцент за дълго е рециталът на художественото слово „Морето и хората“, под патронажа на н.а. Владимир Трендафилов.

Пеньо Апостолов допринася, заедно със следващите кметове, през 1983 г. Несебър да бъде вписан в списъците на ЮНЕСКО, като град музей, археологически и архитектурен резерват и природна даденост от световно значение. За приносите му в развитието на град Несебър и общината, Общинският съвет в Несебър го удостоява през 2005 г. с високото звание „Почетен гражданин на Несебър“

Източник:

1. ГЕОПАН. Архив на изследването №359/25.07.2005 г. – Автобиографична

справка от Пеньо Апостолов.

2. Соня Кехлибарева. Юрий Гагарин в Бургас за Проект Небето, 15.04.2016 г.,
nebeto.weebly.com/105310861074108010851080/27